

Ο ΧΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΩΝ (Ματθ. 14, 14-22)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Χαράλαμπο, στις 21/7/1991)

Ακούσαμε στο άγιο Ευαγγέλιο, για το θαύμα του Κυρίου με το οποίο από πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, έδωσε να φάνε πέντε χιλιάδες άνδρες, πολύ περισσότερες γυναίκες και παιδιά και να χορτάσουν όλοι. Και να περισσεύσουν δώδεκα καλάθια, γεμάτα. Δηλαδή περισσότερα απ' όσα ήταν τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια.

Εξ αφορμής αυτού του θαύματος, κάνουμε τις αρτοκλασίες, δηλαδή προσφέρουμε στο Θεό και στους φτωχούς, από τα επίγεια υλικά αγαθά μας, τον παρακαλούμε να τα ευλογήσει και τον δοξάζουμε διότι «πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν, οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελλατωθήσονται παντός αγαθού».

Το θαύμα αυτό του Κυρίου μας δείχνει ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος, πανάγαθος, Πατέρας μας και προνοητής μας. Και φροντίζει για όλα. Εμείς πρέπει να έχουμε τη σωστή διάθεση και σχέση απέναντί του. Να τον αναγνωρίζουμε, να τον πιστεύουμε, να τον επικαλούμεθα. Και τότε τα αγαθά μας θα πληθύνονται. Θα βλέπουμε να γίνεται πραγματικότητα το: «πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν, οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελλατωθήσονται παντός αγαθού».

1. Η πηγή της αγάπης και της καλωσύνης

Για να εμβαθύνουμε στο νόημα του θαύματος, ας δούμε τι έγινε. Και ας εξετάσουμε τρεις πτυχές:

Ποιός είναι αυτός που δίνει. Τι δίνει. Και σε ποιούς τα δίνει.

Εμείς -ο άνθρωπος της αμαρτίας δηλαδή-, όταν βλέπει επίγεια αγαθά, αισθάνεται τον εαυτό του, σαν χταπόδι. Που δεν έχει δύο μόνο χέρια, αλλά επτά και οχτώ. Τα οποία θέλει να τα απλώσει όλα. Να αρπάξει όσο περισσότερα μπορεί. Ή ακόμη μοιάζουμε με ένα τεράστιο παχύδερμο, -τον ελέφαντα- που δεν υπολογίζει τίποτε και κανέναν άλλο παρά μόνο τον εαυτό του. Και απλώνει την προβοσκίδα του, για να τα ρουφήξει όλα και να τα κατευθύνει στην κοιλιά του.

Ο σωτήρας μας όμως, ο Ιησούς Χριστός, τα χέρια του δεν τα είχε για να αρπάξει από κανένα τίποτε· αλλά τα είχε μόνο για να σκορπίσει. Για να δώσει. Για να χαρίσει. Και αφού ευλόγησε εκείνους τους πέντε άρτους, με τα χέρια του, ο ίδιος τους έδινε στους μαθητές του και οι μαθητές του κατά υπακοή στο Χριστό στους άλλους ανθρώπους.

Και έφαγαν όλοι και χόρτασαν.

Αλλά δεν είχε μόνο τα χέρια του διαθέσιμα στη χρήση του καλού και της αγάπης ο Χριστός. Είχε και το στόμα του. Το στόμα του έρεε το μέλι της διδασκαλίας και της καλωσύνης. Διαβάζουμε το άγιο Ευαγγέλιο και τον βλέπουμε να μιλά σε κάθε άνθρωπο σαν τον στοργικότερο Πατέρα. Με την μεγαλύτερη αγάπη και καλωσύνη.

Αγάπη και καλωσύνη έβγαινε από τα χέρια του.

Αγάπη και καλωσύνη έβγαινε από το στόμα του.

Αγάπη, καλωσύνη, ευσπλαγχνία και ελεημοσύνη έβγαινε από τα μάτια του.

Και αγάπη, καλωσύνη, ευσπλαγχνία και δύναμη έβγαινε από ολόκληρο τον εαυτό του. Θυμηθείτε το θαύμα της αιμορροούσας γυναίκας, που πήγε κρυφά από πίσω του και μέσα στον κόσμο που τον συνέθλιβε, άγγιξε μόνο το άκρο του κρασπέδου του ιματίου Του και έγινε καλά. Διότι ακόμη και τα ρούχα τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού που είναι η πηγή της χάριτος, της σοφίας και της ευσπλαγχνίας του Θεού, και αυτά σκόρπιζαν την αγάπη του, την φιλανθρωπία του και την καλωσύνη του.

Αυτός είναι λοιπόν κείνος που δίνει, ο Χριστός.

Και τι δίνει; Ο Χριστός δίνει στους ανθρώπους, στα πλάσματά του, και τα υλικά αγαθά. Ήταν τρεις ημέρες οι άνθρωποι κοντά του. Είχαν ξεχάσει τα σπίτια τους. Είχαν ξεχάσει τις βιοτικές τους ανάγκες. Είχαν ξεχάσει ότι είναι άνθρωποι. Περίπου τρεις μέρες ήταν κοντά του. Ίσως νηστικοί, ίσως κάτι ελάχιστο είχαν βάλει στο στόμα τους. Και άκουαν με πόθο τον λόγο του.

Και ο Χριστός, τους δίδει και τον λόγο του, τροφή της ψυχής· και το ψωμί, τροφή του σώματος· και το παράδειγμα του, δύναμη ζωής, ενθουσιασμό για τον αγώνα για την τήρηση των εντολών του Θεού που είναι η ζωή και η σωτηρία του κόσμου.

Ανοίγει το στόμα του και βγαίνει παρηγορία και ελπίδα.

Ανοίγει τα χέρια του και όπως λέγει ο προφήτης Δαβίδ: «ανοίγεις συ την χείρα σου και εμπιπλάς παν ζώνων ευδοκίας». Δηλαδή ανοίγεις τα χέρια σου και

χορταίνεις όλα τα δημιουργήματά σου από την καλωσύνη σου, την αγάπη σου και την στοργή σου, που μεταδίδονται και με την μορφή των υλικών αγαθών.

Αυτά δίδει ο σωτήρας μας Ιησούς Χριστός. Και υλικά αγαθά, και παρηγοριά με τον λόγο του, αλλά προπαντός δίδει το Πνεύμα το Άγιο. Μας είπε ο Χριστός: «Σεις που είσαστε πονηροί άνθρωποι, φίλαυτοι, εγωιστές και πλεονέκτες, και για τα υλικά αγαθά δείχνετε κακία και σκοτώνετε, στα παιδιά σας έχετε αγάπη και στοργή και θυσιάζετε γι' αυτά και τους δίνετε μόνο καλά. Για σκεφθείτε, πόσο περισσότερο ο Πατέρας σας ο ουράνιος θα δώσει το Πνεύμα του το Άγιο σε κείνους που τον επικαλούνται.

Και ο Χριστός μας έδωσε το Πνεύμα του το Άγιο. Με πόσους τρόπους αδελφοί μου; Κατέβηκε στον Ιορδάνη, βαπτίστηκε και έκανε τα νερά του Ιορδάνη αγιασμό. Και έδωσε στα όργανα της χάριτός του, στους ιερείς, τη δύναμη να ευλογούν το νερό και να το κάνουν αγιασμό.

Τους έδωσε ακόμη τη δύναμη και την χάρη να ευλογούν το ψωμί και το κρασί, όπως τα ευλόγησε και εκείνος την ημέρα που παρέδωσε τον εαυτό του «υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας», και να γίνεται το ψωμί και το κρασί το σώμα και το αίμα τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, πηγή ζωής, πηγή αθανασίας, πηγή αιώνιας ζωής και πηγή αφέσεως των αμαρτιών και απείρου πλούτου χαρισμάτων. Αν δεν καταλαβαίνουμε και δεν βλέπουμε πως με την χάρη του Χριστού, από την Θεία Κοινωνία παίρνουμε στις ψυχές μας τα χαρίσματα, να παρακαλούμε τον Χριστό και να του λέμε: «Χριστέ μου, άνοιξέ μου τα μάτια. Να δω τις τόσες δωρεές που κάνεις στα τέκνα σου, στους δούλους σου, στους πιστούς μαθητές σου. Άνοιξέ μου τα μάτια, να δω και να καταλάβω τι πλούτος είναι αυτός που φεύγει από τα χέρια σου και από την άχραντη θεότητά σου και έρχεται σε μένα τον ταπεινό δούλο σου στο σώμα μου και στην ψυχή μου».

Αυτά είναι εκείνα που δίδει ο φιλόανθρωπος Πατέρας μας, ο Χριστός.

2. Ο Χριστός είναι πάντα στοργικός Πατέρας

Τώρα ας πούμε σε ποιούς τα δίνει.

Στην έρημο, μαζί με τον Χριστό ήταν πέντε χιλιάδες άνδρες, πολλές γυναίκες και πολλά παιδιά. Τρεις ημέρες άκουγαν την διδασκαλία του, επάνω σ' ένα απομακρυσμένο βουνό. Του λένε οι μαθητές του:

-Τρεις μέρες σε ακολουθεί αυτός ο κόσμος. Έχει πια εξαντληθεί. Άφησέ τους,

διώχτους από κοντά σου αυτή την στιγμή για να πάνε να φάνε. Θα ξελιγωθούν. Λίγο ακόμη και δεν θα μπορούν να φύγουν για τα σπίτια τους. Τους απάντησε ο Χριστός:

-Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν. Δώστε τους εσείς να φάνε.

Ποιοί ήταν αυτοί που θα έπαιρναν την τροφή του Χριστού; Το δώρο του Χριστού; Ήταν άνθρωποι πιστοί. Και δεύτερον, ήταν άνθρωποι που είχαν, ας πούμε την λέξη, αναξιοπαθήσει. Είχαν υποφέρει. Αλλά όχι εξαιτίας τους, από την παληανθρωπιά τους. Γιατί ο άνθρωπος δικαίως πάσχει όταν υποφέρει εξ αιτίας των αμαρτιών του. Από την παληανθρωπιά του.

Οι άνθρωποι αυτοί υπέφεραν αλλά ήταν «αναξιοπαθούντες». Και όχι μόνον ήταν αναξιοπαθούντες, αλλά υπέφεραν από την πίστη τους, από την αυταπάρησή τους, από την αφοσίωσή τους στο λόγο του Θεού.

Σ' αυτούς ο Χριστός δίνει πλούσια τα ελέη του. Και πλούσια την χάρη του και την ευσπλαγχνία του.

Σε κείνους που δικαίως υποφέρουν για τις αμαρτίες τους, πολλές φορές ο Χριστός φέρεται όπως ο στοργικός Πατέρας. Ο οποίος τον γιό του τον άτακτο, που κινδυνεύει να γίνει αληταράς, μίασμα και πληγή της οικογένειας και κίνδυνος για την κοινωνία, τον αρπάζει από το αυτί και του δίνει ξύλο. Γιατί το δέρνει ο Πατέρας το παιδί του; Για να το φρονιματίσει. Για να το ξαναφέρει στο δρόμο τον σωστό. Και ο φιλόανθρωπος σωτήρας μας Ιησούς Χριστός, ο Πατέρας ο επουράνιος, τα παιδιά του, πολλές φορές τα κάνει να υποφέρουν για να θυμηθούν τα σφάλματά τους και να επανέλθουν στο δρόμο το σωστό. Στο δρόμο που οδηγεί κοντά του.

3. Ας αποκτήσουμε χέρι και καρδιά Χριστού

Ας δούμε τώρα τι πρέπει να κάνουμε εμείς.

Είδαμε ότι ο Χριστός έδωσε στους μαθητές του και τους είπε: «δώστε στους άλλους ανθρώπους». Έτσι δίνει και σε μας. Ότι έχουμε όλα «ευσπλαγχνία του Θεού» είναι. Με τη δύναμή μας τίποτε δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε και να αποκτήσουμε. Και θέλει ο Χριστός να δίνουμε σε κείνους που έχουν ανάγκη.

Έχετε προσέξει πόσο έχει μπει μέσα στην καρδιά όλου του κόσμου, πιστών και απίστων η έννοια της ευσπλαγχνίας και της αγάπης και της καλωσύνης; Πάρτε έναν άνθρωπο που δεν πιστεύει στο Χριστό. Σε τίποτε δεν πιστεύει. Αλλά από

την ημέρα που θα τον βοηθήσεις, αισθάνεται την ανάγκη να σε πει «πατέρα». Όλοι οι άνθρωποι που ευεργετήθησαν μιλάνε για τον ευεργέτη τους με λόγια βαθυτάτου σεβασμού. Και λένε: «Αυτός είναι πατέρας μου». Και πολλές φορές, ενώ είναι εξίσου μεγάλοι στην ηλικία, θέλουν να σκύψουν να φιλήσουν το χέρι του. Του ευεργέτη τους.

Μεγάλη τιμή για έναν άνθρωπο να τον λέει κάποιος άλλος πατέρα. Και να θέλει να φιλήσει το χέρι του. Μεγάλη τιμή για το χέρι αυτό που άπλωσε και έδωσε και έγινε άξιο να το φιλήσει εκείνος που πήρε. Αλλά αυτή η τιμή, που αποδίδουν οι άνθρωποι, ο ευεργετημένος στον ευεργέτη, είναι μικρή μπροστά στην αμοιβή που θα δώσει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός σε κείνους που τον μιμούνται στην ευσπλαγχνία.

Το χέρι που μιμείται τον Χριστό στην ελεημοσύνη και στην ευσπλαγχνία, λένε οι άγιοι Πατέρες, είναι χέρι Χριστού. Και η καρδιά που έχει ευσπλαγχνία και αγάπη είναι καρδιά Χριστού. Και το στόμα που ανοίγει για να δώσει συμβουλές και παρηγορία, γίνεται στόμα Χριστού. Να τι μεγάλη τιμή δίδει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός σε κείνους που παίρνουν την απόφαση να τον μιμηθούν, στην επιθυμία του να σκορπίζει γύρω του αγαθά και ευεργεσίες.

Εμείς έχουμε την δυνατότητα να δώσουμε κάτι από εκείνα που έχουμε. Και όταν δεν έχουμε, μπορούμε να δώσουμε ένα γλυκύ χαμόγελο, ένα λόγο παρηγορίας, την αγαθότητα των αισθημάτων μας και τα καλά μας συμβουλευτικά και φωτιστικά λόγια, την διδασκαλία που οδηγεί στο άγιο θέλημα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αμήν.-